

ובכל זאת:

מהעשרות לייכוד ליאומו?

בשקט אל המישרה השקטה המכובדת של סגן-שר במישרד-הדתות. אין כל הבדל משמעותי בין המרכיב העיקרי שבליוכוד — חרות — ובין התחייה וגוש-אמונים בכל הנוגע לגדה המערבית. רצועת-עוזה ורמת-הגולן. גם בגין וגם גאולה כהן מבקשים לספח איזורים אלה, ואנשי התחייה כבר הביעו את שביעות-רצונם מ"מהלכי כינונו של "המינהל האזרחי" נוסח שרון.

אך בגין לא הסכים להסתפק בצירופה של התחייה, שהיתה מעניקה שלושה ק"ר לוח נוספים בליברד לקואליציה שלו, בת 61 החברים. בגין זוכר בנוסטלגיה את ימי ישיבתו בממשלת-הליכוד-הלאומי. בי ימי כהונתה של גולדה מאיר כראש-ממשלה. ברור לו היטב כי אם יסיים את הקאריירה שלו כראש-ממשלה העומד בראש ממשלה רחבה, הכוללת את הליכוד והמערך כאחד, יקנה את מקומו בהיסטוריה כמנהיג לאומי כללי.

ואכן, לאטילאט הוכשרו התנאים להצטרפותו של המערך לממשלת-בגין. בשורה ארוכה של שיחות, שנערכו בין אנשי הליכוד והמערך מן הדרגים הבכירים ביותר, כבר סוכמו הקווים הכלליים של ממשלה רחבה.

● המפד"ל

והאגודה: בעד

תחילתם של המגעים הללו נעשתה בתיווכם של אנשי אגודת ישראל ו-

ראש הממשלה, מנחם בגין, ושני ממשלתו מרבים להאשים את הטל-ווזיה הישראלית על כך שבעצם נוכחותה היא מלבה הפגנות והפרות-סדר בגדה המערבית וברצועת-עוזה. בגין ושניו ש"ר כחים טענה מעניינת זאת כאשר מדובר בהם עצמם.

כאשר קם בגין מכיסאו, בתום ההצבעה בכנסת, שבה ניצלה ממשלתו על חודו של קול, היתה זו מחווה שכל-כולה נועדה לטלוויזיה.

בגין, האיש שהעם התרגל לראותו ב"משך חודשים יושב על כיסא-גלגלים, קם לפתע וניצב זקוף, ללא עזרת מקל, ודרש את סיום ישיבת הכנסת. התחלה נאה למערכת בחירות.

זה היה שיאה של ישיבה סוערת, שישיבה את המהלך הצפוי של האירועים הפוליטיים.

● תחייה

לממשלה

עד לאותה ישיבת-כנסת, אפשר היה לשרטט כימעט בדיוק את תוויו של ההסדר הקואליציוני החדש, שתחילתו ב" 27 באפריל, יום אחרי פינוי סיני ומסירת חבל-ימית לידי המיצרים.

השלמת הפינוי היתה מסלקת, בבת אחת, את כל הניגודים האידיאולוגיים שבין סיעת התחייה, בת שלושת החברים, ובין חנוך עת-החרות, גם הח"כ המרדני של הר"מפד"ל, חיים דרוקמן, היה יכול לחזור

מכן מכנים בשם זה כל מי שרוצים להשיג מידו או לדכאו ולגשלו. בעיני המישטרים הקומוניסטיים, כל מי שאינו מוצא חן בעיניהם הוא "בורגני" או "סוכן הבורגנות", ואחד דינו — נ"י שול, שיתוק, מאסר, שליחה למחנה של עבודת-כפייה. לדברי המישטר הנאצי ב"שעת, רוזוולט וצ'רצ'יל היו "סוכני ה"יהדות", ובמלחמת-העולם אשמה "היה דות הבינלאומית", שאותה הבטיח היטלר "לעקור אחת ולתמיד". כיום מדברים ב"רוח זו על "הקשר הציוני", על "האימפ"ריאליזם האמריקאי" ועל "המוזימה הקורמוניסטית להשתלט על העולם".

בגדה וברצועה לא נטושה מילחמה ל"שבירת עמוד-השדרה של העם הפלסטיני, כדי שיסכים לסיפוח ולהתנחלות, אלא — כדברי אריאל שרון — מילחמה "לשבירת האחיזה של אש"ף ביהודה, שומרון וחבל-עזה". כך בדיוק מדברים הקיצוניים ה"פלסטיניים על "חיסול הישות הציונית ושיחזור היהודים מעול הדיכוי הציוני". איגוון-השיחור הפלסטיני הוא אירגון-הגג של כל הורמים הפוליטיים הפלסטיניים. הוא מייצג את העם הפלסטיני כשם שההנהלה הציונית ייצגה אותנו לפני 1948. ארבעה מיליון פלסטינים — וביכללם כל הפלסטינים בגדה וברצועה, רואים בו את הנהגתם הלאומית.

"לשבור את אחיזת אש"ף" כי גדה וברצועה פירושו לשבור כל קורטוב של רצון לאומי, של אחיזת דות לאומית, של שאיפה לאומית. כי בכל מקום שבו מתקבצים שלושה צעירים ברמאדה, בחכרון או בעזה, שם קיים אש"ף".

אפשר, כמובן, למצוא כמה קווילינגים, להעיק להם ערימות של כסף וגשק, ול"ט עון כי זוהי "ההגנה אלטרנטיבית", שאי-תה "אפשר להידבר". כל מי שרוצה יכול למצוא, בעם של ארבעה מיליון, כמה עלובי-נפש, שניתן לקנותם. בוגדים יש בכל עם, גם בעמנו.

יהיה-נא הדבר ברור לחלוטין: מי שי"מדבר על "שבירת אש"ף", מתכוון לשב"י רת העם הפלסטיני. מי שאוסר את "דגל אש"ף", אוסר את הדגל הלאומי הפלסטיני. שארבעה מיליון פלסטינים מצדיעים לו בהדרת-קידוש. האויב של אריאל שרון אינו קבוצת-אנשים היושבת בבירות, השולחת מזה שנים איתותים ברורים על נכונותה לפשרה ולדו-קיום — אלא שני מיליון הפלסטינים בשטחים הכבושים וב-ישראל עצמה.

מי שמדבר עד "חיסול הישות הציונית" מתכוון לחסל את מודי נתיני-ישראל ואת הקיום הלאומי הישראלי. האויב של אריאל שרון אינו "האחיזה של אש"ף", אלא שני מיליון הפלסטינים היושבים בשטחים הכבושים ובישראל.

כל מונחמה יש שני צדדים. רק מצביא טיפש מאוד מזלזל באויב שלו.

נדמה כי אריאל שרון ואנשיו, ובראשם הקלגס הפרופסורלי, לוקים בטעות חמור רה זו. הוילול בערבים הוא בדמם, פרי היגוכם ונסיגונם ביהודה 101. כמו אבותי הם, ש-הכירו את הערבים בפרדסי פתח תיקוה", אין הם מסוגלים לתפוס את הר משאבים הרחוקים והמעשיים של הקורבן המיועד.

האמת היא כי העם הפלסטיני רחוק מאוד מלהיות חסר-ישע. מוד לאומית, מתחוללים בו עתה שני נויים מהירים ומרשימים.

כל מי שביקר בימים האחרונים בגדה וברצועה, ושידבר שם עם בני כל השכ"בות והגילים, מוכרח היה להתרשם מן המוראל הגבוה שם. אף כי עוצמתה והיי קפה של תוכנית-שרון אולי לא נתפסו שם עדיין, מרגישים הכל במעומעם כי זוהי שעת-הגורל של העם הפלסטיני, וכי הוא לוחם עתה על עצם קיומו הלאומי, כש"גבו אל הקיר.

מצב כזה משהרר תעזומות-נפש שקיור מן לא נודע קודם לכן. ומי כמונו, יהיו דים, יודע.

הנשק העיקרי של אוכלוסיה כי מצב כזה הוא כוח-הסבל. העם היפלסטיני מצוייד בכוח זה בשפע. ההפגנות הסוערות בגדה וברצועה הן רק הביטוי החיצוני לכוח-התנגדות. דור שלם של פלסטינים צעירים עובר עתה כור-היתוך זה: לעמוד חשופים מול חיי כור-היתוך זה: לעמוד חשופים מול חיי

(המשך בעמוד 72)

(המשך בעמוד 7)
הישראליות. המשתכנים, המקבלים את הר דירות כמעט במתנה. הפוכים אוטומטית לתא-סיפוח.
יש להם עניין חיוני, אישי, כי מניעת כל פיתרון של שדום, שיכ"ר ריה אותם לנטוש את דירותיהם.

מידחמתו של אריאל שרון בעם הפלסטיני אינה יכולה להצטמצם ב"גדה המערבית וברצועת-עזה. היא מהיבת את שבירת הבסיס הטריטוריאלי העצמאי של הפלסטינים שמעבר לגבול.

מכאן הצורך לפלוש שבה מרוכזות עתה הוועות המדיניות, הפוחות הצבאיים והמופ"ד דות המינהלים והתרכותיים של המדינה הפלסטינית בדרך.

שרון מקוה כי כיבוש השטח הזה כולו, עד למדינת-זוטא המארונית בצפון לבנון, יחסל כליל את הישות הלאומית הפלסטינית.

אי-אפשר להתייחס ברצינות לכוונתו ה"מוצרת": להעביר את הוועות הפלסטי-

מרכז שכם: מישמר הגבול
האויב הוא השטן

גיות האלה לירדן, כדי שתוקם שם מדינה פלסטינית בהנהגת אש"ף. הכוונה האמיתית היא חיסול הישות הלאומית, לא שיקומה במדינה שכנה. כי הקמת שילטון פלסטיני לאומי מעבר-לירדן תביא בהכרח לחיזוק הישות הלאומית הפלסטינית גם בצד זה של הירדן.

הרעיון של שיתוף-פלסטיני-בעמאי נראה עתה כהסוואה ליעד האמיתי של המונחמה: חיסול ש"ר טאלי של הישות הלאומית הפלסטינית באשר היא.

עד כה נמנעה המערכה הלבנונית של מילחמת-שרון עלידי האמריקאים, שהטילו עליה וטו, אך אין כל ערובה לכך שווטו זה יהיה קיים גם מחר בבוקר. באופן כללי נתנו האמריקאים הכשר להשמדת הישות הלאומית הפלסטינית, ואין לדעת מהו מישקלו של יעד זה על כף הר-מאזניים של ארצות-הברית, לעומת מישקל האינטרסים האמריקאים האחרים בעולם הערבי.

היעד הסופי של תוכנית זו, על כל חל-קיה, הוא חיסול הישות הפלסטינית כלאום וכעם; שבירת התשתית המדינית, החברתית, הכלכלית והתרבותית שלו; היעלמו כגורם מדיני בינלאומי; גירוש העילית המדינית והאינטלקטואלית שלו מן הגדה המערבית ומרצועת-עזה; הפיכת המוני הפלסטינים בשטחים אלה לאבק-אדם צי"י תני, חסר זהות גאוזה; ואולי — אם תהיה שעת-רצון — סילוקם המוחלט מ"ארץ-ישראל.

זו היא המערכה שהחלה לפני כמה שבועות, ושאהו עדים עתה למהלכי-הפתיחה שלה.

כזה נעשה תחת הסיסמה: מיל-חמה באש"ף.

זוהי שיטה קלאסית, ממצאיים אויב דמויני, מעורפל ככל האפשר: "הבורגנים", או "היהדות הבינלאומיות". מעניקים לו בתעמולה שיטתית דמות של שטן, חור-מם להשמד את כל הטוב והיפה. לאחר

